

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/52/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5615208488
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 01. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miroslav Šepták
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5615208488.3

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Miroslava Šeptáka a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Romana Tichého, v spore žalobkyne: Ing. K. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. P. XXX/X, P. I., zastúpená JUDr. Zuzanou Medveckou, advokátkou, so sídlom V. N., S. XXX, . proti žalovanému: Bc. B. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. XXX/X, V. N., zastúpený JUDr. Ivanom Vozárom, advokátom, so sídlom V. N., R. XXXX/XX, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 8C/337/2015-507 zo dňa 11. decembra 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Liptovský Mikuláš (ďalej aj „súd prvej inštancie“) vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo manželov tak, že do výlučného vlastníctva žalobkyne prikázal čítačku kníh POCKET BOOK PRO v hodnote 90,00 Eur, žehličku ROWENTA FOCUS v hodnote 60,00 Eur, štyri jedálenské stoličky v hodnote 65,00 Eur, televízor značky Panasonic v hodnote 110,00 Eur, kuchynský robot značky Philips CUCINA v hodnote 40,00 Eur a kanvicu značky ECG v hodnote 12,50 Eur (výrok I.). Výrokom II. žalobkyňa prebrala záväzok zo Zmluvy o splátkovom úvere č. 5035435736 zo dňa 28.11.2012, uzatvorenej s obchodnou spoločnosťou C. C., a. s., ktorý ku dňu zániku bezpodielového spoluvlastníctva predstavoval sumu 15.836,01 Eur. Do výlučného vlastníctva žalovaného súd prvej inštancie prikázal osobné motorové vozidlo značky Citroën C3, EVČ: LM 370CF v hodnote 2.250,00 Eur, externú pamäť WD MyBook Essential v hodnote 80,00 Eur, notebook značky ASUS K55VD v hodnote 250,00 Eur, tablet značky ASUS Transformer Book v hodnote 150,00 Eur, tablet značky ASUS MeMo PAD 10 v zostatkovej hodnote 125,00 Eur, satelitný prijímač v zostatkovej hodnote 60,00 Eur, vysávač značky ELECTROLUX Ultra Performer ZUP 3860 C v hodnote 45,00 Eur, čistič okien KÄRCHER WV 50 plus v hodnote 25,00 Eur, kávovar značky ETA Inesto v hodnote 20,00 Eur a čierne kancelárske kreslo v hodnote 25,00 Eur (výrok III.). Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi vyrovnávací podiel vo výške 11.105,72 Eur do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku (výrok IV.). Žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania (výrok V.). Žalobkyňi a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok vo výške 334,50 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok VI. a VII.). V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že manželstvo strán sporu zaniklo rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa XX.XX.XXXX sp. zn. 7C/112/2005, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa XX.XX.XXXX, čím, a tiež v zmysle žaloby podanej žalobkyňou v zákonom stanovenej lehote, boli splnené zákonné podmienky pre vyporiadanie toho času už zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva strán sporu, ktoré vzniklo počas trvania manželstva. Okresný súd postupoval v konaní tak, že v prvom rade zistil rozsah bezpodielového spoluvlastníctva strán, následne ustálil ceny vecí v čase vyporiadania a rozhodol o prikázaní týchto vecí do výlučného vlastníctva tomu-ktorému z bývalých manželov. Vychádzajúc z návrhu žalobkyne, ktorý žalovaný žiadnym spôsobom nepopieral, prikázal prvoinštančný súd do výlučného vlastníctva žalobkyne čítačku kníh POCKET BOOK PRO v hodnote 90,00 Eur, žehličku ROWENTA FOCUS v hodnote 60,00 Eur, štyri

jedálenské stoličky v hodnote 65,00 Eur, televízor značky Panasonic v hodnote 110,00 Eur, kuchynský robot značky Philips CUCINA v hodnote 40,00 Eur a kanvicu značky ECG v hodnote 12,50 Eur. Pokiaľ žalobkyňa pôvodne žiadala prikázať do svojho výlučného vlastníctva aj 15 ks uterákov v hodnote 15,00 Eur, neskôr v konaní uviedla, že táto položka, ako aj posteľné prádlo neexistuje. Jedálenské stoličky súd zaradil do masy bezpodielového spoluvlastníctva aj napriek tvrdeniam žalovaného, že patria obchodnej spoločnosti žalovaného REPROIZOL, s.r.o., pretože tento svoje tvrdenia nepreukázal. Z dôvodu dôkaznej núdze pri zisťovaní zostatkovej ceny vecí súd vychádzal z polovice tvrdenej ceny vecí. Z hnutelných vecí okresný súd prikázal do výlučného vlastníctva žalovaného - osobné motorové vozidlo značky Citroën C3, EVČ: LM 370CF v hodnote 2.250,00 Eur, externú pamäť WD MyBook Essential v hodnote 80,00 Eur, notebook značky ASUS K55VD v hodnote 250,00 Eur, tablet značky ASUS Transformer Book v hodnote 150,00 Eur, tablet značky ASUS MeMo PAD 10 v zostatkovej hodnote 125,00 Eur, satelitný prijímač v zostatkovej hodnote 60,00 Eur, vysávač značky ELECTROLUX Ultra Performer ZUP 3860 C v hodnote 45,00 Eur, čistič okien KÄRCHER WV 50 plus v hodnote 25,00 Eur, kávovar značky ETA Inesto v hodnote 20,00 Eur a čierne kancelárske kreslo v hodnote 25,00 Eur s tým, že pri určení ceny vecí súd vychádzal z jednej polovice tvrdenej zostatkovej hodnoty. Do masy bezpodielového spoluvlastníctva okresný súd nezaradil sieťové úložisko, pretože bolo zakúpené pre účely podnikateľskej činnosti spoločnosti. Ďalej 1 notebook zn. Asus G73SW, a to z toho istého dôvodu ako v predchádzajúcom prípade, ďalej tiež stolový počítač zn. Shark zakúpený v roku 2008, to znamená ešte pred uzavretím manželstva strán sporu. Napokon do masy BSM nezaradil tiež rádio zn. Panasonic, DVD prehrávač rovnakej značky, ako aj práčku zn. Whirlpool, keďže žalobkyňa žiadnym spôsobom nepreukázala nadobudnutie vecí počas trvania manželstva. V prípade osobného motorového vozidla zn. Kia Sorento, u ktorého okresný súd konštatoval, že patrí do masy BSM, avšak po rozvoде bolo predané žalovaným, bolo potrebné zohľadniť pri vyporiadaní aj nadobudnutú kúpnu cenu. Žalovaný tvrdil, že vozidlo predal za 1.000,00 Eur, čo potvrdil aj svedok. Okresný súd sa nestotožnil s výpočtom zostatkovej hodnoty žalobkyňou, keď od kúpnej ceny odpočítal hodnotu opráv. Na zvýšenie hodnoty spoločne nadobudnutej veci manželmi, ku ktorej došlo po zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov (zhodnotenie vecí opravou) nebolo možné pri rozhodovaní prihliadnuť. K opravám vozidla došlo totiž až po predaji veci tretej osobe. Žalobkyňa navrhla, aby súd pri vyporiadaní zohľadnil aj sumu 30.988,26 Eur, ktorá má predstavovať nasporené finančné prostriedky počas manželstva. Spochybnila výpoveď svedkyne, matky žalovaného. Uviedla, že žalovaný sa počas manželstva vždy vyjadroval o tom, že sú to ich peniaze a mali byť použité na kúpu pozemku a následne na výstavbu rodinného domu. Žalovaný tvrdil, že mu požičala matka na začiatku podnikania obchodnej spoločnosti REPROIZOL, s.r.o. sumu 30.000,00 Eur. Pred uzatvorením manželstva disponoval finančnými prostriedkami na účte vo výške 2.230,76 Eur. Zhodne vypovedali aj svedkovia N. V. a N. E., podľa ktorých na začiatku vložil do spoločnosti uvedenú sumu žalovaný, ktorú mu požičala jeho matka. Žalovaný vypovedal, že sumu 30.000,00 Eur mu matka požičala v hotovosti v marci 2009. Peniaze boli určené na rozbeh spoločnosti. Pôvodne mu mama povedala, že peniaze si môže nechať, ale keď videla, že manželstvo smeruje k rozvodu, v marci 2015 jej vrátil peniaze vkladom na účet. Zmluva o pôžičke nebola uzatvorená písomne. Z uvedenej pôžičky boli podľa žalovaného uhrádzané záväzky vznikajúce pri zakladaní obchodnej spoločnosti. Svedkyňa W. Y. potvrdila, že žalovanému požičala okrem iného 30.000,00 Eur na založenie spoločnosti. Pochádza z dobre finančne zabezpečenej rodiny a v rodine nikdy neriešili písomné potvrdenia, ak sa niekomu poskytli peniaze. Sumou disponovala z troch stavebných sporení, časť peňazí vo výške 20.000,00 Eur jej poskytla matka. Okrem tejto sumy mu požičala 5.600,00 Eur na auto a zaplatila mu ročné školné. Toho času už nedisponuje žiadnymi listinnými dôkazmi ohľadne spomínaných stavebných sporení. Aj keď matka žalovaného, ako aj obidvaja spoločníci potvrdili, že k poskytnutiu takejto bezúročnej pôžičky došlo, súd prvej inštancie, zohľadniac celé vykonané dokazovanie, ako aj neunesenie dôkazného bremena, nemohol pri vyporiadaní zohľadniť toto tvrdenie. Žalovaný aj jeho matka zhodne tvrdili, že potom ako manželstvo strán sporu smerovalo k rozvodu, žalovaný vrátil matke poskytnutú pôžičku, pričom matka žalovaného mala vrátené finančné prostriedky vložiť na účet. Žalovaný však toto tvrdenie žiadnym spôsobom nepreukázal, a to aj napriek tomu, že bol k tomu vyzvaný súdom listom zo dňa 21.02.2018. Zo spisu tak len vyplýva, že deň pred začatím konania o rozvod manželstva došlo k výberu v hotovosti z osobného účtu vo výške 34.000,00 Eur, avšak nebolo preukázané, že v skutočnosti došlo k vráteniu pôžičky matke žalovaného. Súd prvej inštancie poukázal na to, že akékoľvek pochybnosti by boli vyvrátené jednoduchým predložením výpisu z účtu v banke patriacom matke žalovaného. V nadväznosti na tento záver nebolo potrebné vykonať dokazovanie tak, ako ho navrhla žalobkyňa prvýkrát podaním zo dňa 12.04.2017 (č. I. 298) ohľadom zistenie finančnej situácie matky žalovaného. Okresný súd v dôvodoch svojho rozhodnutia ďalej uviedol, že „...z výpisov účtov predložených C. I., a. s. (č. I. 109 - 126 spisu) vyplýva, že zostatok na osobných účtoch žalobkyne

predstavoval 977,38 Eur a zostatok na osobných účtoch žalovaného sumu 5.141,42 Eur. Žalovaný dňa 23.03.2015, čiže štyri dni pred začatím konania o rozvod manželstva zrušil účet IBAN: C XXXX XXXX XXXX XXXX, pričom jeho zostatok vo výške 12,822,21 Eur previedol na osobný účet IBAN: C XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX. V ten istý deň bola v prospech tohto účtu vykonaná kreditná operácia vo výške 8.111,43 Eur a dňa 24.03.2015 bezhotovostný vklad vo výške 10.054,62 Eur. Dňa 26.03.2015 sa z účtu uskutočnil výber v hotovosti 34.000,00 Eur. V konaní bolo potrebné vyporiadať aj zostatok úveru zo Zmluvy o splátkovom úvere č. 5035435736 zo dňa 28.11.2012, ktorý nesporne ku dňu zániku bezpodielového spoluvlastníctva predstavoval sumu 15.836,01 Eur. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že strany sporu uzatvorili dňa 03.12.2009 s obchodnou spoločnosťou C. C., a.s. Zmluvu o splátkovom úvere č. 0334548623, na základe ktorej získali úver vo výške 19.000,00 Eur. Medzi stranami nebolo sporné to, že z tohto úveru bol vyplatený výlučný úver žalobkyne vo výške 16.324,16 Eur, pričom podľa žalobkyne bola zostávajúca suma 2.675,00 Eur použitá na nákup osobného motorového vozidla značky KIA Sorento. Na splatenie tohto úveru následne strany získali úver vo výške 18.000,00 Eur, ktorý je predmetom vyporiadania v tomto konaní... (viď bod 13. a 14. rozsudku okresného súdu). „Žalobkyni súd prvej inštancie prikázal do výlučného vlastníctva hnuťelné veci v hodnote 377,50 Eur a žalovanému v hodnote 4.030,00 Eur, vrátane získanej kúpnej ceny za Kia Sorento vo výške 1.000,00 Eur. Celková suma aktív patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov tak predstavuje 4.407,50 Eur. Pokiaľ ide o pasíva, ku dňu zániku bezpodielového spoluvlastníctva bol zostatok úveru vo výške 15.836,01 Eur, pričom od tohto okamihu ku dňu vyporiadania príslušenstvo úveru predstavovalo 3.101,05 Eur, čo činí ku dňu rozhodovania spolu 18.937,06 Eur. Žalobkyňa v konaní preukázala, že od rozvodu manželstva doposiaľ na úver uhradila celkovo 6.139,24 Eur, čiže pasíva by mali predstavovať 12.797,82 Eur. Medzi stranami sporu však nebolo sporné to, že z tohto získaného úveru bola časť použitá na splatenie výlučného úveru žalobkyne vo výške 16.324,16 Eur. Spoločný záväzok strán sporu v podobe istiny získaného úveru tak predstavuje sumu 1.675,84 Eur, čo je 9,31 % úveru. Sumu pasív bezpodielového spoluvlastníctva tak súd vyčíslil na 1.191,48 Eur (9,31 % zo sumy 12 797,82 Eur). Celková hodnota bezpodielového spoluvlastníctva manželov je teda 3.216,02 Eur. Po započítaní sumy pasív žalobkyňa získala majetok v hodnote - 813,98 Eur a žalovaný v hodnote 4.030,00 Eur. Aby boli podiely obidvoch manželov rovnaké, žalovaný by mal žalobkyni na úplné vyrovnanie jej podielu zaplatiť sumu 2.421,99 Eur. K tejto sume je potrebné pripočítať sumu 1.370,20 Eur, to znamená polovicu zaplatených splátok úveru v X. C. C., a.s., ako aj sumu 285,78 Eur, čo predstavuje jednu polovicu zo sumy 571,56 Eur (9,31 % zo zaplatených splátok úveru vo výške 6.139,24 Eur), výsledkom čoho je suma 4.077,97 Eur (viď bod 17 a 18 rozsudku okresného súdu).“ Okresný súd pri rozhodovaní nezohľadnil v prospech strán sporu vyplatené výživné na dcéru žalovaného, ako ani na syna žalobkyne, keďže plnenie si vyživovacej povinnosti k deťom nezakladá nárok na náhradu v rámci vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Rovnako nie je možné zohľadniť aj vynaloženie školného v súvislosti so štúdiom jedného z manželov, lebo ide o prostriedky, ktoré boli spotrebované počas manželstva a navyše výsledkom ich vynaloženia nie je nadobudnutie určitej veci, resp. pohľadávky, ktorá by bola spôsobilá byť predmetom vyporiadania. Nedôvodným je aj návrh žalovaného na zohľadnení nájomného vo výške 1.881,90 Eur za 51 mesiacov, počas ktorých býval v spoločnej domácnosti syn žalobkyne. Nájomné počas trvania manželstva znášali nesporne výlučne strany sporu, čiže ide o spotrebované prostriedky. Rovnako ide o spotrebované prostriedky, pokiaľ ide o dovolenku v Egypte v uplatnenej výške 1.000,00 Eur. Súd prvej inštancie nevykonal dokazovanie v celom rozsahu stranami navrhovanom, konkrétne oboznámením sa s účtovníctvom obchodnej spoločnosti REPROIZOL, s.r.o. počas celého podnikania a nepovažoval za potrebné, aby v rámci vyporiadania BSM bolo vo veci nariadené znalecké dokazovanie. Pre rozhodnutie vo veci nebolo nevyhnutné ani oboznámenie sa s ročnými účtovnými závierkami a výpoveďou účtovníčky obchodnej spoločnosti. Z dôvodu, že pri vyporiadaní súd nezohľadňuje vynaloženie finančných prostriedkov na štúdium, bolo nadbytočné vyžiadať od vysokej školy potvrdenie tak, ako to žiadala žalobkyňa vo svojom podaní zo dňa 12.04.2017. Napokon nebol vykonaný ani dôkaz dopytom na Národnú banku Slovenska, ako to navrhoval žalovaný v podaní zo dňa 01.02.2017 v nadväznosti na oznámenie banky, nakoľko akékoľvek jej vyjadrenie by nemalo žiadny vplyv na dokazovanie vo veci. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 2 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“ tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. V súdnej veci nebolo možné stanoviť pomer úspechu a neúspechu, pričom strany mali priestor vyporiadať si bezpodielové spoluvlastníctvo bez toho, aby im vznikli trovy súdneho konania.

2. Proti uvedenému rozsudku žalovaný (ďalej aj „odvolateľ“) podal odvolanie, v ktorom vytykal prvoinštančnému súdu, že v spore neboli splnené procesné podmienky, ďalej to, že na základe

vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a tiež, že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uplatnil teda odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. a/, f/ a h/ CSP. Pokiaľ ide o procesné podmienky, odvolateľ vyslovil názor, že výpočet majetku patriaceho, resp. nepatriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva musí byť urobený natoľko prehľadne, aby umožňoval posúdenie jeho správnosti, k čomu v danom prípade nedošlo. S uvedenou námietkou súvisia aj odvolateľom vytýkané nedostatky odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, ktoré je podľa jeho presvedčenia nepreskúmateľné, pretože nedáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdneho ochrany. Požiadavky na právnu argumentáciu vyplývajú aj z ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR a smerujú k tomu, aby výsledok rozhodovacej činnosti súdov bol jasný, zrozumiteľný a dostatočne odôvodnený, aby účastník konania nemusel hľadať odpovede na nastolenú problematiku v rovine odhadov. Predmetný rozsudok tieto zákonné kritériá nespĺňa tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov. V nadväznosti na uvedené žalovaný poukázal najmä na odôvodnenie rozsudku v časti bodov 17. až 19. (bližšie viď bod 1. tohto rozhodnutia), ktoré nie je prehľadné a ani zrozumiteľné. V bode 17. je výpočet pasív vyplývajúcich z úverovej zmluvy nezrozumiteľný a samozrejme nesprávny. Správne síce súd prvej inštancie zohľadňuje, že časť úveru bola použitá na splatenie výlučného úveru žalobkyne, avšak z výpočtu, ako to uvádza súd, nie je zrejmé, aká časť úveru bola uhradená zo spoločných prostriedkov. Z písomných dôkazov je zrejmé, že výška úveru bola 18.000,00 Eur, zmluva o úvere bola uzavretá dňa 28.11.2012, výška splátky bola ňou určená 112,08 Eur mesačne, pričom splatnosť prvej splátky bola dňom 05.01.2012. Podobne body 18. a 19. odôvodnenia nie sú urobené prehľadne a neumožňujú tak posúdenie správnosti. V bode 18. je napríklad uvedená suma 1.370,20 Eur ako polovica zaplatených splátok úveru v X. C. C., avšak v odôvodnení nie je špecifikované, o aký úver ide, t.j. kedy bol uzavretý, kým, aké boli splátky a tak vyvodíť právny záver, či patrí alebo nepatrí do bezpodielového spoluvlastníctva. Okresný súd sa tiež nevysporiadal s návrhom na dokazovanie vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný mal vedomosť o sporení žalobkyňou. Podaním zo dňa 12. októbra 2016 žiadal, aby súd vykonal dôkaz o tejto skutočnosti. V odôvodnení to prvoinštančný súd neuvádza. Nesprávne sú skutkové závery okresného súdu ohľadom peňažných prostriedkov vo výške 34.000,00 Eur, ktoré majú podľa jeho názoru patriť do už zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva. V konaní však žalovaný preukázal svedeckými výpoveďami spoločníkov obchodnej spoločnosti REPROIZOL a tiež písomnými dôkazmi z účtovníctva spoločnosti, že tieto peňažné prostriedky patria do jeho výlučného vlastníctva. Žalobkyňa však neuniesla dôkazné bremeno, t.j. nepreukázala, že tieto peňažné prostriedky existovali ku dňu zániku bezpodielového spoluvlastníctva a nepreukázala, že sú spoločným majetkom. Okresný súd nesprávne vyhodnotil svedecké výpovede spoločníkov spoločnosti a matky žalovaného, ktorí jednoznačne potvrdili, že žalovaný v čase založenia spoločnosti, teda pred uzavretím manželstva so žalobkyňou, disponoval hotovosťou, ktorú použil na podnikanie, a to najmä v jeho začiatkoch. V konaní boli predložené účtovné doklady, ktoré preukazujú dlh spoločnosti voči spoločníkovi (súvaha obchodnej spoločnosti k 31.12.2010 a tiež doklady o vrátení pôžičky žalovanému). V tomto smere nie je ani rozhodujúce, či peňažné prostriedky, ktoré poskytol žalovaný spoločnosti, boli vrátené jeho matke. Požiadavka súdu, aby bol predložený dôkaz - výpis z účtu matky žalovaného je irelevantná a nad rámec posudzovania veci. Podstatnou okolnosťou je preukázanie, že žalovaný pred uzavretím manželstva disponoval peňažnými prostriedkami, ktoré použil na podnikanie a ktoré mu boli potom vrátené, a teda patrili do jeho výlučného vlastníctva. Nesprávne sa tiež okresný súd vysporiadal s hnutelnými vecami, keď tieto veci, o ktorých žalovaný predložil nadobúdacie doklady, že patria spoločnosti REPROIZOL, zahrnul do bezpodielového spoluvlastníctva. V skutočnosti išlo o veci, ktoré slúžili žalovanému ako podnikateľovi k výkonu jeho povolania. Žalovaný podniká v obchodnej spoločnosti, pričom nejde o podnik patriaci obidvom manželom ako podnikateľom. V takomto prípade patrí podnik do oddeleného vlastníctva podnikajúceho manžela a nemôže sa stať predmetom bezpodielového spoluvlastníctva. Nemožno oddeliť hnutelné veci a zahrnúť ich do bezpodielového spoluvlastníctva, ako to urobil súd. Pre bezpodielové spoluvlastníctvo má podnikanie manžela významný ekonomický dopad nielen ako jeho zdroj, ale ovplyvňuje tiež jeho rozsah. Veci slúžiace výkonu povolania - resp. podnikania manžela sú jeho oddeleným majetkom. Do bezpodielového spoluvlastníctva by teda mohli patriť výnosy z podnikania. Pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva je každý z manželov oprávnený požadovať, aby mu bolo uhradené, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok a je povinný nahradiť, čo zo spoločného majetku bolo vynaložené na jeho ostatný majetok. Žalobkyňa takéto nároky v žalobe neuplatnila. Rozhodnutie o trovách konania je nesprávne, pretože nerešpektuje zásadu úspešnosti, o aplikáciu ktorého odvolateľ žiadal. Zároveň navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalobkyňa v podanom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že rozsudok okresného súdu považuje za vecne správny, zrozumiteľný, preskúmateľný a nesúhlasí ani s jednou zo skutočností uvádzaných žalovaným. Vyslovila presvedčenie, že rozsudok súdu prvej inštancie obsahuje jasné, zrozumiteľné a predovšetkým vyčerpávajúce odôvodnenie a v uvedenom smere nie je možné okresnému súdu vytknúť žiadnu vadu, a to aj pokiaľ ide o namietané body 17. až 19. rozsudku okresného súdu. Ani námietka nevykonania dokazovania v celom navrhovanom rozsahu neobstojí, pretože súd sa vysporiadal s tým, prečo dôkazy neboli vykonané, a to vzhľadom na ich účelnosť a hospodárnosť. Správny je záver o zaradení sumy 34.000,00 Eur do masy BSM, v ktorom smere žalobkyňa poukázala na výpovede svedkov. Zdôraznila, že žalovaný nakupoval veci „na firmu“, ktoré sa v skutočnosti používali pre potrebu rodiny a domácnosti. V tejto sa nachádzali. Tieto boli uhrádzané žalovaným z jeho osobného účtu, resp. v hotovosti, nie však z prostriedkov obchodnej spoločnosti, ale z prostriedkov patriacich do BSM. Vzhľadom na charakter vecí a ich použitie, spôsob ich využívania, je jednoznačné a bez pochybností preukázané, že súdom vymedzené veci uvedené vo výrokovvej časti rozsudku patria do BSM. Obchodný podnik, na ktorý poukazuje žalovaný, nebol predmetom vyporiadania BSM a ani obchodný podiel. Preto jeho argumentácia v uvedenom smere je nadbytočná. Správne okresný súd rozhodol aj o náhrade trov konania. Vzhľadom na princíp všeobecnej spravodlivosti je na mieste, aby si každá zo strán sporu znášala trovy sama.

4. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok okresného súdu na základe odvolania oboch strán v rozsahu a z dôvodov daných ustanoveniami § 379, § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné zrušiť.

5. Z obsahu odvolania žalovaného je zrejmé, že v prvom rade namieta nesplnené procesné podmienky, v ktorom smere bližšie poukazuje na nepreskúmateľnosť a nezrozumiteľnosť napadnutého rozhodnutia (ide o uplatnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP a nie odvolateľom uvádzaného § 365 ods. 1 písm. a/ CSP). V nadväznosti na uvedenú argumentáciu sa odvolací súd zaoberal tým, či súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane (v danom prípade žalovanému), aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Obsah práva na spravodlivý proces je pomerne široký (medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na závislý, nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania a rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia). Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie súdu. O naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ CSP však pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci realizáciu práv strany sporu dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania (vplyv na ďalšie pochybenia, možnosť zvrátenia nesprávneho postupu, následky, atď.).

6. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústavy“), každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

7. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovoru“), každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach a záväzkoch.

8. Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) zmyslom a účelom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (aj čl. 6 ods. 1 dohovoru) je zaručiť každému reálny prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu o veci konať a rozhodnúť (m. m. I. ÚS 62/97, II. ÚS 26/96). K porušeniu základného práva na súdnu ochranu by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a ak by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (napr. I. ÚS 35/98).

9. Z judikatúry tiež vyplýva, že ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I. ÚS 4/94).

10. Citovaný čl. 46 ods. 1 ústavy (podobne aj čl. 6 ods. 1 dohovoru) je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu, zakotvenú v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy) normujúcich rámec, v ktorom je možné domáhať sa jeho rešpektovania (m. m. I. ÚS 22/03).

11. Obsah práva na súdnu ochranu v čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu (I. ÚS 26/94). K odňatiu práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy preto dochádza aj vtedy, ak sa niekto domáha svojho práva na súde, ale súdna ochrana tomuto právu nie je priznaná, alebo nemôže byť priznaná v dôsledku konania súdu, ktoré je v rozpore so zákonom (porovnaj III. ÚS 7/08).

12. Konanie súdu v súlade so zákonom musí vykazovať určitú kvalitu a v materiálnom ponímaní zabezpečovať tak právo na súdnu ochranu. Súdne rozhodnutie, ktorým sa završuje poskytovanie súdnej ochrany, musí byť logickým a právnym vyústením doterajšieho priebehu a výsledkov konania, pri jeho vydaní musia byť zachované formálne a obsahové náležitosti s dôrazom na prvky zrozumiteľnosti, určitosti, jasnosti a súladu jeho skutkových i právnych dôvodov vo vzťahu k výroku.

13. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález z 12. mája 2004, sp. zn. I ÚS 226/03) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Požiadavky na riadne odôvodnenie rozsudku súdu vo vnútroštátnych podmienkach Slovenskej republiky ustanovuje § 220 CSP (predtým § 157 ods. 2 OSP). Korektným a i ústavne konformným výkladom tohto ustanovenia dospieť k záveru, že s tam uvedenými požiadavkami je v rozpore nielen úplný či čiastočný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia, ale napr. aj existencia extrémneho nesúladu medzi právnymi závermi súdu a jeho skutkovými zisteniami, resp. prípad, keď právne závery zo skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú a napokon i len všeobecné súhrnné zistenia bez špecifikácie jednotlivých dôkazov, z ktorých mali byť tieto zistenia vyvedené. Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami účastníka; porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

14. V bezpodielovom spoluvlastníctve manželov je všetko, čo môže byť predmetom vlastníctva a čo nadobudol niektorý z manželov za trvania manželstva, s výnimkou vecí získaných dedičstvom alebo darom, ako aj vecí, ktoré podľa svojej povahy slúžia osobnej potrebe alebo výkonu povolania len jedného z manželov, a vecí vydaných v rámci predpisov o reštitúcii majetku jednému z manželov, ktorý mal vydanú vec vo vlastníctve pred uzavretím manželstva alebo ktorému bola vec vydaná ako právnomu nástupcovi pôvodného vlastníka (§ 143 Občianskeho zákonníka).

15. Cieľom vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov je vyporiadanie spoločného majetku - vecí, ktoré patrili podľa ustanovenia § 143 Občianskeho zákonníka do bezpodielového spoluvlastníctva, a to ku dňu jeho zániku, pričom sa vzájomne vyporiadajú i všetky pohľadávky a dlhy, ktoré vyplývajú z bezpodielového spoluvlastníctva podľa zásad uvedených v ustanovení § 150 Občianskeho zákonníka. Pojem vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva je preto nutné chápať širšie, než len rozdelenie vecí tvoriacich toto spoluvlastníctvo. Konanie o vyporiadanie BSM je konaním, v ktorom majú účastníci na oboch stranách tak postavenie navrhovateľa, ako aj postavenie odporcu

(iudicium duplex). Táto skutočnosť sa prejavuje najmä tým, že podaním návrhu navrhovateľa na vyporiadanie BSM súdom je uplatnené aj rovnaké právo odporcu, a taktiež jeho právo na súdnu ochranu v tejto veci (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 40/2012 zo dňa 16.05.2012 a sp. zn. 2Cdo 52/2008 zo dňa 29.04.2008).

16.1. Podľa § 220 ods. 2 veta tretia CSP, súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

16.2. V súlade s § 220 ods. 2 CSP musí súd v odôvodnení rozhodnutia podať výklad opodstatnenosti a zákonnosti výroku rozhodnutia a musí sa vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť odôvodnený, dostatočne vysvetlený s poukazom na zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom/dovolacom konaní. Ak rozhodnutie súdu prvej inštancie neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP, je nepreskúmateľné. Takéto arbitrálne rozhodnutie súdu odníma účastníkovi možnosť uskutočňovať procesné práva a v konečnom dôsledku porušuje jeho práva na spravodlivý proces (čo zakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP), pretože mu upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu v rámci opravných prostriedkov.

17. Podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

18. V danom prípade odvolací súd po preskúmaní obsahu spisu dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nezodpovedá vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia (§ 220 ods. 2 CSP), keďže závery v ňom obsiahnuté sú nepreskúmateľné. V odôvodnení rozsudku absentujú jasným/zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom uvedené komplexné skutkové zistenia ohľadom toho, čo všetko patrí do rozsahu BSM toho času už rozvedených manželov vo väzbe na to, akým spôsobom súd prvej inštancie jednotlivé veci medzi žalobkyňu a žalovaného vyporiadava. Pritom súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia sám uvádza, že v konaní postupoval tak, že najskôr zisťoval rozsah bezpodielového spoluvlastníctva strán sporu, následne ustálil ceny vecí v čase vyporiadania a rozhodol o ich prikázaní do výlučného vlastníctva tomu-ktorému z bývalých manželov. K predmetnému prvoinštančným súdom správne zvolenému postupu pri vyporiadaní BSM odvolací súd udáva, že mu nezodpovedá myšlienkový postup vo veci konajúceho prvoinštančného súdu, ktorý je prezentovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Úvahy okresného súdu bližšie obsiahnuté predovšetkým v bodoch 17. až 19. rozsudku nemajú logickú nadväznosť tak, aby si mohli jednotlivé strany, ale aj odvolací súd vytvoriť spoľahlivý a dostatočný záver o celkovom skutkovom stave zisteného z vykonaného dokazovania. Ak má rozhodnutie prvoinštančného súdu vytvárať dostatočný podklad pre jeho preskúmanie, musí okresný súd potrebné zistenia, hodnotenia a závery o rozhodných skutočnostiach formulovať s prihliadnutím na konkrétne okolnosti danej veci zrozumiteľne a presvedčivo, čo v odôvodnení preskúmaného rozsudku absentuje. V dôsledku uvedeného napadnuté rozhodnutie nenapĺňa požiadavku zakotvenú v ust. § 220 ods. 2 CSP. Inak povedané, odvolateľ má pravdu v tom, že z celkového kontextu odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva absencia presvedčivého a výstižného vysvetlenia vzájomného vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

19. Suma vecí prikázaných do výlučného vlastníctva žalobkyne v zmysle výroku I. rozsudku okresného súdu predstavuje (podľa súčtu jednotlivých položiek) sumu 377,50 Eur a suma vecí prikázaných do výlučného vlastníctva žalovaného v zmysle výroku III. sumu 3.030,00 Eur (tiež podľa súčtu jednotlivých položiek). V bode 17. napadnutého rozsudku prvoinštančný súd uvádza, že žalobkyňu prikázal do výlučného vlastníctva hnuťelné veci v hodnote 377,50 Eur, čo korešponduje s výrokom I. a žalovanému v hodnote 4.030,00 Eur, „vrátane získanej kúpnej ceny za Kia Sorento vo výške 1.000,00 eur“. Z uvedeného je zrejmé, že výrok III. nekorešponduje v celom rozsahu s tým, čo konštatuje súd prvej inštancie v bode 17. napadnutého rozsudku. Pokiaľ ide o výrok II., súd prvej inštancie určuje, že žalobkyňa preberá záväzok zo zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 28.11.2012 uzatvorenej s obchodnou spoločnosťou C. C., a. s., ktorý ku dňu zániku bezpodielového spoluvlastníctva predstavoval sumu 15.836,01 Eur. V dôvodoch rozhodnutia prvoinštančný súd uvádza, pokiaľ ide o pasíva, že ku dňu zániku bezpodielového spoluvlastníctva bol zostatok úveru vo výške 15.836,01 Eur, pričom od tohto

okamihu ku dňu vyporiadania príslušenstvo úveru predstavovalo 3.101,05 Eur, čo činí spolu ku dňu rozhodovania súdu sumu 18.937,06 Eur. Žalobkyňa v konaní preukázala, že od rozvodu manželstva doposiaľ na úver uhradila celkovo 6.139,24 Eur, čiže pasíva by mali predstavovať 12.797,82 Eur. Okresný súd ďalej konštatuje, že medzi stranami sporu nebolo sporné to, že zo získaného úveru (zrejme mal na mysli sumu 18.000,00 Eur) bola časť použitá na splatenie výlučného úveru žalobkyne vo výške 16.324,16 Eur. Spoločný záväzok strán v podobe istiny získaného úveru tak predstavuje sumu 1.675,84 Eur, čo je 9,31 % úveru. Prvoinštančný súd pri vyčíslení spoločného záväzku strán sporu zo získaného úveru zo C. C. mal na mysli zrejme sumu 18.000,00 Eur - 16.324,16 Eur = 1.675,84 Eur. Na základe takejto úvahy „sumu pasív bezpodielového spoluvlastníctva vyčíslil na 1.191,48 Eur, pričom k tejto sume dospel ako percentuálnemu podielu 9,31 % zo sumy 12.797,82 Eur“, ktorá by mala predstavovať sumu pasív bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Predmetný výpočet pasív BSM odvolací súd považuje za nepresvedčivý, nepreskúmateľný, keďže z neho nie je zjavné, akú spojitosť má vzniknutý spoločný záväzok strán sporu v podobe istiny získaného úveru v sume 1.675,84 Eur vo vzťahu k určenej sume pasív bezpodielového spoluvlastníctva v sume 1.191,48 Eur. Rovnako tak je nezrozumiteľná úvaha okresného súdu uvedená v bode 18. rozsudku, v zmysle ktorej bola celková hodnota bezpodielového spoluvlastníctva manželov určená na sumu 3.216,02 Eur, keďže absentuje spôsob výpočtu tejto sumy. Išlo zrejme o rozdiel medzi sumou 4.407,50 Eur, ktorá má predstavovať celkovú sumu aktív patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva a rozdielu sumy 1.191,48 Eur, čo má byť celková suma pasív bezpodielového spoluvlastníctva. Ďalšia následne uvádzaná úvaha okresného súdu je taktiež nezrozumiteľná „...po započítaní sumy pasív žalobkyňa získala majetok v hodnote - 813,98 Eur a žalovaný v hodnote 4.030,00 Eur. Aby boli podiely obidvoch manželov rovnaké, žalovaný by mal žalobkyňu na úplné vyrovnanie jej podielu zaplatiť sumu 2.421,99 Eur. K tejto sume je potrebné pripočítať sumu 1.370,20 Eur, to znamená polovicu zaplatených splátok úveru v X. C. C., a. s., ako aj sumu 285,78 Eur, čo predstavuje 1 zo sumy 571,56 Eur (9,31 % zo zaplatených splátok úveru vo výške 6.139,24 Eur), výsledkom čoho je suma 4.077,97 Eur...“. Z takto uvedeného spôsobu konečného výpočtu hodnoty bezpodielového spoluvlastníctva okresného súdu vôbec nie je zjavné, aké sumy má prvoinštančný súd na mysli, ako k nim dospel a akú väzbu majú vo vzťahu k zistenému skutkovému stavu. To isté platí aj o úvahe, akým spôsobom prvoinštančný súd určil výšku vyrovnávacieho podielu, ktorý má zaplatiť žalovaný žalobkyňu v sume 11.105,72 Eur (bližšie viď záver bodu 19. rozsudku okresného súdu).

20. Odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené vyhodnotil odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie vo vzťahu k odvolaním napadnutým výrokom ako nedostatočné a nepreskúmateľné. Ide o prípad procesnej nesprávnosti takej intenzity, kedy bolo potrebné rozhodnutie okresného súdu podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP). Povinnosťou súdu prvej inštancie bude odstránenie predmetných nedostatkov a rozporov.

21. Vo svojom novom rozhodnutí súd prvej inštancie podľa § 396 ods. 1, 3 CSP a § 262 ods. 1 CSP rozhodne aj o náhrade trov tohto odvolacieho konania.

22. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)